

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9589/2023
19.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца НИС АД Нови Сад, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Драган Симић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 141/22 од 27.01.2022. године, у седници одржаној 19.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 141/22 од 27.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 11722/16 од 15.01.2021. године, ставом првим изреке, укинута је у целости решење о извршењу Основног суда у Новом Саду Ив 3099/13 од 05.02.2014. године и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 7.348.095,51 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног рачуна како је ближе наведено у изреци првостепене пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 183.080,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 141/22 од 27.01.2022. године, ставом првим изреке, жалба је одбијена а пресуда Основног суда у Новом Саду П 11722/16 од 15.01.2021. године потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Супротно наводима ревизије другостепени суд није учинио неку другу битну повреду одредаба парничног поступка, а на неку конкретну повреду тужени у ревизији посебно и не истиче. У ревизијским наводима се указује на непотпуно утврђено чињенично стање, што не може бити предмет ревизијског поступка у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП. У овом случају не може доћи у обзир ни примена члана 403. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су биле у међусобном пословном односу тако што је тужилац испоручивао нафтне деривате аутопревознику ВК „Compani” АА ПР Дана 26.02.2009. године закључили су уговор о продаји нафтних деривата и друге робе. Уговор је закључен на одређено време (до 26.02.2010. године). Тужени је тужиоцу дана 26.02.2009. године доставио спецификацију пет возила која ће се снабдевати горивом за тужиоца, а која је саставни део уговора. Ради се о теретним возилима рег. ознаке ..., ..., ..., која користе гориво Д-2 и путничко возило ... које користи гориво – ЕКО50. Током трајања уговора закључена су и три анекса уговора (од 28.04.2009. године, 01.06.2009. године и 17.11.2009. године) који се односе на начин утврђивања цене уговорних деривата нафте, те на промену цена робе која је предмет уговора. За испоручену количину нафте, тужилац је уредно испоручивао рачуне на којима је означена количина, јединична цена и укупан износ са обрачунатим ПДВ-ом, као и датум рачуна. Сваки рачун је оверен од стране издаваоца, овде тужиоца, а у прилогу сваког рачуна су фискални исечци где се види број возила у који је сипано гориво, као и потпис возача односно лица које је управљало теретним возилом по налогу туженог. Потраживање тужиоца према туженом по основу 117 неплаћених и делимично плаћених рачуна – отпремница за период од 15.10.2010. до 01.12.2010. године износи укупно 7.287.674,33 динара. Потраживање тужиоца по основу обрачунате законске затезне камате за доцњу у исплати по рачунима који нису били предмет спора у овом предмету износи 60.421,80 динара. Потраживање тужиоца према туженом су укупно 7.348.095,51 динар (7.287.674,33 динара+60.421,80 динара). Дана 17.05.2013. године из привредног регистра је брисан привредни субјекат пословног имена ВК „Compani” АА ПР У току поступка обављено је вештачење од стране вештака економске струке на околност веродостојности документације коју је тужилац приложио, и утврђења да ли је дошло до дуплог издавања рачуна од стране тужиоца, па је утврђено да је документација веродостојна и да не постоји дупло издавање рачуна, без обзира што је поверилац НИС касније у документима означавао НИС ГАСПРОМ јер се ради о једном истом субјекту. Пре утужења тужилац је преко првог фактора „Faktoring“ д.о.о. Београд упутио позив туженом да уплати дуговање на рачун тужиоца, али тужени није извршио тражену уплату.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је сходно одредби члана 17. став 1. ЗОО усвојио тужбени захтев и обавезао туженог на исплату траженог износа, при чему је тужиоцу признао сходно члану 277. и члану 278. став 1. ЗОО камату од дана доспећа сваке појединачне обавезе. Суд је ценио и приговор застарелости туженог, налазећи да је тужилац поднео тужбу у општем року застарелости од 10 година те да се не може прихватити приговор туженог да је потраживање застарело.

Другостепени суд је у свему прихватио правне разлоге првостепеног суда и потврдио првостепену пресуду налазећи да је првостепени суд на правилно утврђено

чињенично стање правилно применио материјално право. Правилно је оценио да изведени докази указују на околност да настали дуг тужени није исплатио тужиоцу, да је издата документација од стране тужиоца веродостојна, те да потраживање односно обавештење које је туженом учинио први фактор - „Faktoring“ д.о.о. Београд, не представља цесију потраживања већ само позив да тужени доспели дуг уплати на рачун тужиоца, што тужени није учинио.

По оцени Врховног суда, правилна је правна аргументација нижестепених судова у погледу основаности тужбеног захтева. На основу изведених доказа је утврђено да тужени није исплатио преузету нафту. Тужилац и тужени су имали закључени уговор 26.02.2009. године на годину дана, али је очигледно дејство тог уговора продужено с обзиром да су касније закључивани анекси уговора (17.11.2009. године), а који анекс се односио на утврђивање цене уговорних деривата нафте а на промену цена робе која је била предмет уговора. Правилно је оцењена неоснованост приговора застарелости потраживања јер је тужени имао регистрован пословни субјект ВК „Compani” АА ПР Међутим, назначени привредни субјект је брисан из регистра дана 17.05.2013. године. Такви пословни субјекти немају свој правни субјективитет већ исти изражавају преко правног субјективитета физичког лица тј. оснивача и стога то је управо сада тужени. С обзиром да је субјект пословног имена ВК „Compani” АА ПР ... 17.05.2013. године брисан из привредног регистра, у таквом случају обавезу исплате преузете нафте по закону преузима субјекат тј. физичко лице које је основало назначени пословни субјект који је сада брисан из привредног регистра и то лице одговара својом личном имовином за обавезе тог привредног субјекта.

Наводима из ревизије не доводи се у питање правилност побијане одлуке. У ревизијским наводима углавном се оспорава утврђено чињенично стање, што сходно цитираном пропису ЗПП не може бити основ ревизијских навода. Приликом вештачења утврђена је веродостојност документације на којој је тужилац засновао своје потраживање, а нижестепени судови су дали јасне разлоге зашто нису прихватили тврдњу да потпис на отпремницама није од туженог. Ово из разлога што потпис туженог у таквим случајевима не мора ни да постоји, већ отпремницу потписује онај ко је задужио – преузео нафту, а то може да буде и возач туженог или друго лице које тужени овласти. Тужени није пружио доказ да потписи на отпремницама нису валидни, већ само истиче да не зна ко их је потписао, а што су све нижестепени судови ценили и дали правилан валидитет таквој тврдњи.

Имајући у виду напред изнето, Врховни суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић